

ше. На сто метра околоръстът дървесата бяха изсѣчени и, понеже долу се простираше обширно и открито равнище, мелницата стърчеше като маякъ, що се вижда отвсѣкжде. И най-слабъ вѣтъръ да повѣе, о нея се разбиваше. За да се завъртятъ бѣлитъ крила, доста бѣ такъвъ повѣй, какъвто трѣбва на житото да заблѣсти или на глухарчето — да разпрѣсне семената си. Бурята я подлудяваше. А зиме, задуха ли северниятъ вѣтъръ, мелничарътъ свиваше платното и оставяше само перкигъ отъ кестенево дърво, които стигаха да работи мелницата — и то да работи добре.

Когато не спѣше, майсторъ Юмо гледаше, какъ магаретата се катерятъ къмъ мелницата, и броеше чифлицитъ, въ които все му дължеха по нѣщичко; а зазрѣха ли житата, той се радваше, защото чуждото имане ще му донесе сигурна печалба.

Мѣрката му бѣше: „за човалъ жито — човалъ брашно.“ Печелѣше много и за нѣколко години стана първенецъ въ крайщето. Цѣла седмица бѣ мелничаръ, набрашненъ отъ глава до пети, но недѣленъ день се премѣнваше и лицето му добиваше толкова бодъръ и доволенъ видъ, че човѣкъ би го помислилъ за сжщински господаръ. Селенитъ му викаха: „Майсторъ Юмо!“ — а той отвърщаше: „Що има, селяче?“

Не му се сърдѣха. Той бѣ почитанъ човѣкъ. Но, за нещастие, на старини почна да става скжперникъ. Богатството го направи коравосърдеченъ. Стана придириливъ къмъ длъжниците, които му се изплащаха бавно, неприветливъ къмъ сиромаситъ, които си нѣмаха ни конь, ни кола, ни магаре, ни муле, а всичката си пшеница носѣха въ торбичка.

Единъ день надъ равнината, жлътнала се отъ сламени покриви, завѣя лекъ вѣтрецъ, който въртѣше много бързо четиритъ платнени крила. Мелничарътъ и дъщеря му — подпрѣли ржде на прозореца — се разговаряха за бждещото и си го представяха — както става често — по-честито отъ сегашното. Дъщеря му бѣ хубавица и повече приличаше

на градска госпожица, отколкото на мелничарка. По вина на своитъ родители, които я глезѣха, тя свикна — макаръ, че не бѣ зла — да сжди за хората отъ върха на мелницата, сиречь доста отъ високо.

— Жанетъ, — казваше баща ѝ, — хубаво вървятъ работитъ.

— Толкова по-добре за тебе!

— И за тебе, Жанетъ. Защото следъ две години горе-долу ще съберемъ зестра, ще продадемъ мелницата, и май че градскитъ богаташи — и най-голѣмитъ дори — ще се надпреварятъ, кой да ми стане зеть.

Девојката се усмихна.

— Вижъ че съмъ ималъ право, дето отказахъ да приемамъ малки млива, за които се хаби трудъ колкото за голѣмитъ, а се нищо не печели. Сиромаситъ не сж мющерии като за мене. Да мелятъ другаде! Нали, моето момиче?

Младата мелничарка посочи къмъ стария изровенъ пжтъ, токуречи запусѣлъ, цѣлъ обграденъ съ върби. Той начеваше отъ бърдото, дето стърчеше мелницата, и извеждаше вдннъ долината. Тамъ срѣщаше поточе, вървѣше редомъ съ него, извиваше се като широка зелена бразда чакъ до предѣла на далечината, кждето се стапятъ линиитъ. Лѣте отъ тамъ минаваха кола, натоварени съ сѣно, жито или овесъ, а презъ цѣлата година сновѣха работници, — изполичари отъ чифлицитъ, разпрѣснати по влажната частъ на долината. Та Жанетъ посочи къмъ стария пжтъ и рече:

— Вдовицата Генфолица иде насамъ. Съ сина си е. Що ли носятъ на грѣбъ? Ако ме не лъжатъ очитъ, човали съ жито. Ама че е добра мющерийка тая Генфолица!

Тя започна да се смѣе толкова приятно, че и крилетъ на мелницата, които едва се въртѣха, почнаха да се движатъ по-бързо.

— Ратайкиня! Просекиня! — отвърна майсторъ Юмо. — Чакай да видишъ, какъ ще я посрещна!

Той си остана облакѣтенъ на прозореца, само си поиздаде набрашнената глава, докле жената едва-едва се катерѣше по прѣкия стрѣменъ пжтъ. Вдовицата се бѣ цѣла прегърбила

